

ZPRAVODAJ

města Hranic a lázní Teplic n. B.

Josef Černý: Portrét

Březen 1971

Oldřich Mikulášek:

MAMINCE

Mnohé jsem ve verších opěval ženy,
abych si získal jejich lásku —
a kde jsou?

Od srdce odpadly mi,
od téhož srdce,
které se maličko sevřelo vždycky
v temnější růži.

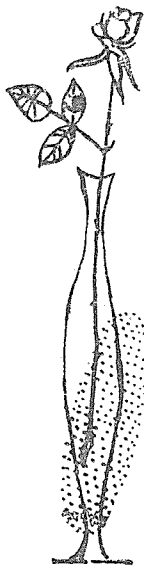
Snad sem tam z ní opadal plátek
a pěstička jen zbyla,
chovaná časy dobrými i zlými,
zaťatá, tichá jako život lidský.
Jak synové.
Jak muži.

Teď častěji stále
lájně bušívá
mé srdce,
aby je nebylo slyšet,
ševření jeho a spád.
Ale tam na dně, kde lůžko je
zapomenutých matek,
čeká z nich každá, až začne
plod její bédovat.

Mnohé jsem ve verších opěval ženy,
jako se hedváb tká.
Dnes trpkou jen notu, notečku, notu,
ne na smolnou kadeř, ne za zlatou
přílbu,
na jeden vlas Tvůj hrám,
má šedivoučká.

Piši ti poprvé verše
tak jako prvé své lásce,
šťastný, žes živa,
šťastný, žes zdráva,
šťastný, že jsi.

Šťastný, že mohu hned,
ještě dnes za Tebou
bez studu utéci.

OSLAVY MDŽ V HRANICÍCH

Oslavy Mezinárodního dne žen v letošním roce budou probíhat ve slavnostním ovzduší roku 1971, kdy celá naše společnost — nejen členové KSČ — se připravuje na oslavy 50. výročí založení Komunistické strany Československa a na její XIV. sjezd. Vždyť žena a strana mají mnoho společného. Psal o tom hodně V. I. Lenin ve svých spisech.

Městská organizace Českého svazu žen v Hranicích má 92 členek. Připravuje důstojné oslavy Mezinárodního dne žen, které se budou konat v pondělí 8. března v 15.30 hod. v budově městského národního výboru. Slavnostní část oslav se uskuteční v obřadní síni MěstNV, kde se sejdou vyhodnocené ženy hranických závodů a podniků za obětavou práci a pevný postoj v letech 1968-69. Tohoto slavnostního obřadu budou přítomni představitelé našeho města a pionýři, kteří předvedou kulturní program a odevzdají pozvaným ženám malé upomínkové dárky.

Po slavnostním obřadu přijme shromážděné ženy předseda MěstNV, kde v přátelském a slavnostním prostředí se uskuteční beseda s představiteli města. Od této besedy si hodně slibujeme, neboť věříme, že na názory a požadavky našich žen budou všichni zúčastnění zdravě reagovat a postupně uvádět v život.

Emilia Gregorová,
předsedkyně ČSŽ v Hranicích

ZALOŽENÍ KSČ PŘED 50 LETY V HRANICÍCH

Konec první světové války a vznik samostatného československého státu přinesly pro náš lid národní svobodu, nevyřešeny však zůstaly sociální problémy. Buržoazie nejen udržela své pozice v novém státě, ale snaží se je ještě upevnit a potlačit nespokojenost dělnictva, vyvolávanou poválečným nedostatkem základních životních potřeb. Bída pracujících, zvyšovaná ještě stoupající drahotou, vyvolávala četné demonstrace v letech 1919—1920. Tyto bouřlivé události a zápasy prožívali dělníci nejen v Praze a v jiných velkých průmyslových střediscích, ale stejně i pracující v Hranicích.

Už v listopadu 1918 žádalo okresní hejtmanství v Hranicích, aby do města byl přeložen spolehlivější vojenský oddíl, protože v setnině, vytvořené z místních dobrovolníků chybí poslušnost a kázeň „následkem podvrtných živlů, prosycených bolševismem“, jak se praví v tehdejších hlášení.

9. ledna 1919 vyhlásil tehdejší okresní hejtman v Hranicích dokonce výjimečný stav a posádkové velitelství vypracovalo poplachový plán proti bolševickému převratu a nařídilo vytvořit zvláštní oddíly ze spolehlivých vojáků, především rolnického původu. Byl to následek protidrahotní demonstrace, ke které došlo večer 8. ledna 1919. Pro nedostatečné zásobování a machinace některých obchodníků s cukrem, jehož přiděl měl být v té době zvýšen, vypukly nepokoje a u několika obchodů byly vyloučeny výkladní skříně. Zástupy byly rozeznány vojskem a pak následovalo výše uvedené opatření. Dokonce i někteří důstojníci byli vyšetřováni, protože byli podezřelí ze sympatií k bolševismu. V té době se také dožadovali úpravy mezd dělníci v Kunzově továrně (nyní Sigma). I když po dlouhých a úmorných jednáních byly mzdy zvýšeny až o 80 %, neodpovídaly reálné hodnotě mezd předválečných.

Během roku 1919 se zásobovací situace u nás nezlepšila, naopak ceny vzrůstaly, situace dělnictva se zhoršovala kolkováním bankovek a snížením podpor v nezaměstnanosti. V Hranicích došlo k novým demonstracím 30. května. Stavební dělníci z hranického nádraží vystoupili proti lichvě, táhli do města a vy-

zvali i dělníky v Kunzovce, aby se k nim připojili. Ale působením pravicových sociálně demokratických předáků nejen dělníci v Kunzově továrně nepřerušili práci, ale i demonstranti se rozešli.

Ze strachu před dalším vystoupením dělnictva přichystalo okresní hejtmanství v polovině roku 1919 vyhlášku, která měla varovat dělníky před „nepředložnými činy“ a obsahovala i pohrůžku, že v případě nepokojů bude použito bezohledných opatření. Přesto v říjnu 1919 došlo k další, rozsáhlejší demonstraci pro nedostatečné zásobování. 24. října o 11. hodině dopolední zastavili dělníci všech hranických továren práci, shromáždili se před okresním hejtmanstvím a provolávali levicová hesla. Šesnáctičlenná delegace přednesla stížnost na nedostatečné dávky mouky a brambor a žádala výměnu jednoho úředníka pro hrubé chování vůči občanům. Hejtmán musel vyjít před zámek a slíbit, že potraviny budou zajištěny rekvirováním na venkově. Zástup se pak pod vlivem svých představitelů rozešel. Těmito sliby nebyla však zřejmě situace vyřešena a tak už v lednu 1920 si okresní politická správa vyžádala vojenskou asistenci z obavy před dalším vystoupením lidu.

K největší protestní akci došlo 27. srpna 1920, kdy přes pět set dělníků všech hranických továren přerušilo práci. Spolu s dalšími nespokojenci z jiných vrstev obyvatelstva se shromáždili před budovou zámku a jejich důvěrníci žádali na okresní politické správě dostatečný příděl žitné mouky a hovězího masa. Venku zatím k lidu promluvil několik řečníků levicového zaměření. Zástup dával svou nespokojenost asi hodně zřetelně najevo, protože hlášení okresní politické správy uvádí, že „mluví demonstranty rozešťvali, takže hrozilo nebezpečí, že virhnou do úředních místností“. Nakonec se přece pravicovým představitelům sociální demokracie opět podařilo lid uchláchliti sliby, aby počkal týden, že se poměry upraví.

Nespokojenost se projevovala i na venkově mezi rolníky, zvláště pro rekvizice, prováděné za asistence vojska. Nejbojovněji si počínali v Jindřichově v únoru 1921. Tam zemědělci holemi zahrnali až za Sítítež nejen aprovidační komisi, ale i dva četníky a 25 vojáků s důstojníkem, kteří komisaře provázeli.

Tyto všechny události jsou dokladem toho, jak pracující v Hranicích v období prvních let po první světové válce bojovali za zlepšení poměrů. Zároveň je ale i zřejmá politika pravicových sociálně demokratických předáků, kteří lid jen chlácholili sliby a jeho požadavky nepodporovali. Přitom sociálně demokratická strana měla v tomto období v Hranicích poměrně značný počet stoupenců. V obecních volbách 15. června 1919 pro ni hlasovalo 933 voličů z celkového počtu 3.751 hlasů. Pevnou pozici si udržela i v dalších obecních volbách v březnu 1920. Ve volbách do poslanecké sněmovny 19. dubna 1920 získala sociální demokracie jako nejsilnější strana ve městě čtvrtinu hlasů. Také starostou města byl příslušník sociální demokracie, napřed Tomáš Skácel, po něm František Faltýnek, oba zaměstnanci Kunzovy továrny. Ve vedení této strany však převládala pravice, jejíž představitelé brzdili revoluční postup dělnictva při poválečných protidrahočních demonstracích. Proto se podařilo také pravicovým důvěrníkům domlouváním odvrátit dělnictvo od generální stávky v prosinci 1920, takže ve dnech boje o Lidový dům v Praze a o další směr v dělnickém hnutí se v hranických závodech pracovalo.

Koncem roku 1920 však začíná i v Hranicích levice výrazněji vystupovat a na začátku roku 1921 dochází již mezi oběma směry v hranické sociální demokracii k rozhodnějšímu boji.

Už 19. prosince 1920 se na schůzi v Hranicích hovořilo o vývoji poměrů v sovětském Rusku. Účastníci schůze vyjádřili sympatie k ruskému lidu a k jeho boji proti interventům. Na 1. ledna 1921 svolal představitel levice Antonín Řehula schůzi sociální demokracie do Drahotuší. Referoval na ní zástupce levice z Ostravy. Výsledkem této schůze bylo, že názory levice převládly v organizaci sociální demokracie v Drahotuších. Z podnětu levicového spolku „Spravedlnost“

v Ostravě byla také v Hranicích svolána na 30. ledna 1921 schůze, na níž poslanec Kučera hovořil o celkové hospodářské a politické situaci a objasnil cíle a požadavky marxistické levice. Po projevu polemizovali s řečníkem příslušníci sociálně demokratické pravice a národní demokraté a tyto oponenti také při hlasování o rezoluci převládali. Představitelé pravice se tehdy cítili tak silni, že příslušníky levice nakonec z organizace sociálně demokratické strany v Hranicích vyloučili.

Před padesáti lety v březnu 1921, tedy ještě před ustavujícím sjezdem KSČ, sešlo se 22 těchto revolučně smýšlejících soudruhů na schůzi v hostinci u Weissbroda (později byl přebudován na hotel Moravia, nyní je tam zemědělské odborné učiliště vedle pošty) a usnesli se založit místní organizaci komunistické strany. Po ustavujícím sjezdu Komunistické strany Československa došlo na břehu Bečvy k oficiálnímu založení organizace KSČ v Hranicích. Důvěrníkem byl zvolen Antonín Čížek, místodůvěrníkem Antonín Řehula, jednatelem Hynek Kožušník, pokladníkem Vojtěch Král, kolportérem Antonín Melecký.

Brzy potom byly založeny místní organizace v Drahotuších, ve Spálově, na dvoře Kamenci u Skaličky, v Ústí a na Potštátě. Při kampani k rozšíření komunistického tisku bylo získáno 50 odběratelů. První veřejnou schůzi uspořádala KSČ koncem roku 1921 v Drahotuších, kde po projevu Antonína Hesse byli v diskusi pravicovní sociální demokraté poraženi. Také v Hranicích přibývalo stoupenců KSČ. Veřejné schůze v sále Besedy 15. října 1922 se zúčastnilo na čtyři sta lidí.

O práci, zápasech a pronásledování příslušníků KSČ ve dvacátých letech napsal podrobně vzpomínky Vojtěch Král. Byly uveřejněny v Kulturním kalendáři města Hranic v roce 1961 k 40. výročí založení KSČ.

Podle sborníku: Ke vzniku KSČ
na střední a severní Moravě
a podle archivních materiálů připravil LN

STO LET GYMNASIA V HRANICÍCH

Peregrin P E Š L,
maturitní ročník 1928

JARNÍ VODY

Je nás mnoho, kteří vzpomínají u příležitosti jubilea hranického gymnasia mladých let strávených na této škole. Budiž dovoleno také mně, dnes šedesátiníku, zavzpomenout za sebe i práteie na jaro našeho života.

Nejdřív pozdrav tobě, mé rodné město, město mého mládí a studentských let, starý, nezapomenutelný domove! Tvůj vděčný syn často na tě myslí a rád spěchá k tobě od valašských kopců, aby procházel tvými ulicemi a okolím a hledal tu stopy své mladosti. Město tří věží, tvá silueta s kulisou lesnatých vrchů a lesklou stuhou Bečvy navždy se vryla v mou mysl a bude mi až do posledních dnů života zářit jako obraz země zaslíbené.

A jak bych mohl zapomenout na všechny ty dojmy z dětství, které nosím v sobě jako drahocenný poklad a které jsou právě spjaty s Hranicemi a jejich půvabným okolím! Můj rodný domek v Galašově ulici, naše rodina, sousedě, život v bytě, na dvoře, kouzelné a tajemné prostředí zahrady. A později ostřeji a přesněji vykreslené obrazy ze starého domu v Drahotušské ulici, jak se jí tradičně říkalo, domu, v němž jsem prožil nejkrásnější své dětství a jinošství. Dávno je zbořen, ale já si vždy rád zajdu tam, kde stával, nahlédnu jako zloděj do vedlejšího dvora, jeviště dětských her s kamarády, zastavím se na blízkém mostě přes potok, který byl rejdištěm klukovských let. Vzpomínám jako na

starou legendu na krásný život s maminkou, sestrou a bratrem a zbořený dům žije v mých vzpomínkách se všemi podrobnostmi a událostmi, které jsme tam prožili. I jiné části města jsou mi drahé a pro mne památné. Náměstí, horní a dolní, podloubí, obchody dnes změněné nebo zrušené, kde jsem obstarával nákupy. Rád se procházívám po hřbitově, kde pod staletou lípou odpočívají moji nejbližší a kde mi stovky jmen připomínají známé lidi. Lituji zničení původního vznosného mostu přes Bečvu, přes něž jsem tolikrát se sestrou, s kamarády i sám chodíval do Teplic, do parku, k Bílému kameňu nebo na delší výpravu do lesa Křivého, k Antoničku či dokonce na Helfštýn. Helfštýn mi připadal vždy jako král celého kraje, když jsem na něj hledíval od splavu za zářivých letních dnů. Uzavíral obzor svou zamlženou siluetou a lákal k sobě do lesů, do dálek. Nesčetněkrát jsem procházívával lesem Hůrkou s vyhlídkou od sochy sv. Jana, se skálou Švrčova a s vážnou propastí, jako bych se nemohl nasytit lesní romantiky, která mne tu dodnes uchvacuje. A ještě jednoho půvabného zákoutí musím vzpomenout: Kostelíčka. Vlídne zval chlapce se sestrou k prvním jarním vycházkám na jaterníky, byl cílem klukovských výprav k průzkumu Jurikovy jeskyně (dávno zmizela, proměněna na vápno a cement) a o poutích mne tu dojímal zpěv a hudba procesí, která jsem vyhlížel ze skály nad hřbitovem.

Ale nechme lyriku a vraťme se ve vzpomínkách k letům studentským. V září roku 1920 po přijímací zkoušce, kterou jsme ještě konali ve škole na Motošíně, jsem nastoupil spolu s ostatními vyjevenými chlapci a děvčátky do primy v budově u fary a stal se tak studentem našeho gymnasia. Byli jsme třída hlučná a rozverná, jak se sluší na jedenáctiletou mládež. Nastal pro nás nový život, seznamovali jsme se s novými předměty, novými lidmi. Ústřední postavení mezi předměty měla latina, však jsme ji měli sedmkrát v týdnu, denně po hodině a jednou dokonce po dvou. Dodnes vzpomínám na usmolenou latinskou učebnici, koupenou od Otyna Bartoška, který ji „rozštudoval“ v minulém roce. Z jiných předmětů mě těšila botanika, do níž jsme měli pěknou ilustrovanou Polívkovu učebnici. Měl jsem rád květiny, stromy a mechy a nyní jsem se učil jejich latinským názvům a zakládal herbář. Učebnice dějepisu mě zaujala bohatstvím reprodukcí antických soch a staveb, tedy pohledem do říše výtvarného umění.

Od sekundy do oktávy jsme už chodili do dnešní budovy, kde v prvních letech jsme ještě zastihli zbytky německého gymnasia, které se postupně rušilo. Obzory vědění se šířily, vedle různého balastu jsme poznali mnoho věcí užitečných a zajímavých. V latině jsme četli klasiky. Bývaly to často hodiny nudné, naplněné lopotným úsilím o chabý a nemotorný překlad vybraných ukázek z římských dějepisců a básníků, ale ve vyšších třídách přece někteří z nás občas vycítovali ze starých autorů sílu myšlenky i krásu slohu. Vzpomínám, jak jsem si zamiloval v oktávě Horáce, z něhož dodnes znám leckterý citát. Jeho verše o občanské statečnosti na mne učinily takový dojem, že jsem je citoval v maturitní české písemné práci. Čeština mi otevírala nové obzory v literatuře, která se stala mou láskou vlivem mé sestry, vášnivé čtenářky. Z moderních jazyků jsme získali dobrý základ ve francouzštině zásluhou důsledného metodického vedení profesora Kokeše. Za čtyři roky studia jsem byl schopen číst s porozuměním běžné francouzské texty i bez slovníku, což jsem si dodnes zachoval. Uměleckým prožitkem bylo pro mne seznámení s verši francouzských romantiků v originále, které jsme dříve přečetli ze zvláštních tištěných programů, takže jsme byli dobře připraveni k vychutnání jejich uměleckého přednesu panem Alléonem, starým francouzským hercem, který každoročně do školy zajížděl, zlatým hřebem jeho vystoupení býval ovšem vždy herecky předvedený monolog Moliérova Harpagona.

Zvláštní místo si získal v nejvyšších třídách u nás zpěv. Stali jsme se pověstní jakožto třída zpěvná, a to z počátku, abych tak řekl, „z trucu“. Když se „verbovalo“ pro nepovinný zpěv, přihlásili se z naší třídy tuším jen tři, Siegl, Šustek

a já. Tím byla zřejmě ohrožena existence tohoto vyučování. Nepomohla ani opakovaná výzva ředitele Cigánka, nikdo další se nechtěl přihlásit. A tu přišel k nám ředitel do třídy a rozzlobeně oznámil, že když nechceme chodit do zpěvu, nebudeme ani chodit do tanečních. Pod dojmem této hrozby jsme se v následující přestávce poradili o situaci a oznámili řediteli, že se přihlašujeme do nepovinného zpěvu kolektivně všechno mužské osazenstvo třídy. Slavnostně jsme pak nastoupili do první hodiny zpěvu a jen s obtížemi se podařilo řediteli hudební školy Fr. Brožovi přemluvit dva mládence bez hudebního sluchu, aby upustili od účinkování ve školním sboru. Samozřejmě, že taneční byly zachráněny. My jsme však získali upřímný zájem o zpěv. Vzpomínám, že jsme posilovali i Besedu Jurik při slavnostním otevírání nové sokolovny. K našemu repertoáru patřily také lidové a vojenské písničky, zpívané často o přestávkách nebo před příchodem profesora do třídy. Protože jsme měli třídu vedle sborovny, obtěžoval náš halasný zpěv profesory. Jednou jsme byli oficiálně vyzváni, abychom o přestávkách ve třídě nezpívali a raději se zdržovali jako ostatní na dvoře. Nemeškali jsme, seřadili se pod otevřeným oknem sborovny a pěli klasické sbory. Pak nás nechali kantoři na pokoji. Bývaly to pěkné chvíle, když jsme tak družně zpívali sobě pro radost. Zpívali jsme také v parku za pěkných večerů, i když nás byla jen malá skupinka, troufali jsme si „zfušovat“ Smetanovo „Věno“ nebo Bendlův sbor „Svoji k svému“ a hned za tím třeba spustit vojenskou: „Konvalinka v lese, Bože, rozpomeň se, jaké je to mi- a milování, když mě žádná nechce!“ Nesmím zapomenout na tělocvik. I když osobně jsem v něm nevynikal, spíše naopak, byl to přece tradičně oblíbený předmět, oáza rekreace mezi řadou unavných hodin. V poslední třídě jsme měli výborného mladého tělocvikáře, který dovedl získat pro lehkou atletiku i takové „dřevo“ jako jsem byl já.

Studentské lásky, nesmělé a často skrývané, patří jistě k nejkrásnějším chvílím života. Pošetilosti lidského jara zůstávají ve vzpomínkách tak svěží a nevinné jako jarní květy! Mám ještě schován starý sešitek básní, v nichž jsem vyjadřoval jako septimán své city k Liduše, rozmarné kvartánce z naší ulice. Vyhlížívával jsem ji ráno, abych ji mohl doprovázet do školy, a cítil jsem se vyznamenan, když si chodila ke mně do třídy vypůjčovat trojúhelníky do geometrie, které z pohodlí sama do školy nenosila. V oktávě jsem zase vzplanul nešťastnou láskou k patnáctileté Miladce. Jen několikrát se mi podařilo jí se přiblížit, zato jsem často bloumal v uličce mezi zahradami u jejich domu, jen abych ji mohl z dálky zahlédnout. A zase přibýlo veršů v mém sešitku...

S děvčaty bylo možno se sstýkat v tanečních. Byl jsem neobratný a z počátku nesmělý tanečník, ale i tak byly taneční pro mne velkou událostí. Mám ještě uschovánu ze dvou závěrečných kolón hrst kotiliónů, malovaných navštívenek s pentlíčkami, jak je tenkrát děvčata dávala svým tanečnickům. Možnost styku s dívkami poskytovalo také korzo, instituce dnešní mladé generaci neznámá. Denně v půl sedmé jsem měl sraz s dvěma věrnými spolužáky na náměstí a pak jsme aspoň hodinu promenovali od konce dolního podloubí přes náměstí až k lékárně a zpět. Jaká příležitost se připojit za skupinu dívek nebo utrousit poznámku či zapůsobit pohledem nebo úsměvem při opakujícím se setkávání! Nikdy jsme s kamarády nevynechali koncerty v parku, které byly pořádány od jara do podzimu, tuším každý čtvrtěk, při nichž hrávala hudba místní posádky libivé valčíky, pochody a směsi z oper a operet.

Ale vraťme se ke škole. Ve zdech této úctyhodné budovy, která se nezměnila valně dodnes, jsme prožili mnoho veselých chvil. Byli jsme cházka rozverná a o různá alotria nebylo nouze. O přestávkách bývaly sváděny v naší třídě často divoké bitvy, většinou s použitím křídý nebo mokré houby. Větřelci z jiných tříd bývali za takových bojů zvlášť nepřátelsky uvítáni. A tu tuším Juzek (Michálek) vynalezl důmyslný přístroj: na hřebík zatlučený nad dveřmi se zavěsil za ucho džbán s vodou, od jehož probité hubičky vedl napjatý provázek,

přivázaný ke klice. Technika pracovala znamenitě. Když někdo otevřel dveře, džbán se sklonil a vychrstl na příchodzího proud vody. Jindy kdosi ukryl vzadu v šuplíku profesorské katedry zabalený starý tvarůžek, který samozřejmě ha-nebně páchl. Profesor Zidek láteřil na ten smrad, až konečně našel utajený zdroj „vůně“. Při všech podobných podnicích jsme jako třída drželi vždy pohromadě.

Přehlížím-li ve vzpomínkách řadu profesorů, kteří mne učili, defilují přede mnou originální postavy, k nimž jsme tehdy vzhlíželi s chvěním, které jsme potají kritizovali, milovali nebo nenáviděli. Jsou dnes téměř již všichni mrtví... Měli mnozí své vady, někdy i směšnosti, ale na většinu z nich vzpomínám rád a s vděčností. Alespoň několik medailónů se pokusím letmo načrtnout z toho zástupu. Jako první na mne hledí výrazná, vyrovnaná a usměvavá tvář ředitele E. Cigánka s ježkem přišedivělých vlasů. Učil nás němčině, dovedl být obávaný, ale byl vždy spravedlivý, proto měl velikou autoritu. Přírodopisec A. Hrab, senior sboru, byl všeobecně oblíben pro svou dobrotu a shovívavost při klasifikaci, na kterou starší studenti často hřešili. Pravým jeho opakem byl profesor Liška. Když se stal v kvintě našim třídním, byli jsme z toho zděšeni, protože byl proslulý přísností. Donutil každého, že se učil pilně dějepisu. Jeho zásluhou jsme získali dobrý přehled hlavně o českých dějinách. Podivínský profesor I. Bauše působil na starší studenty spíše jako komická figurka. Sám si podřýval kázeň ve třídě hereckými postoji a grimasami, jimiž názorně doprovázel výklady latinských klasiků. Dnes ze vzdálenosti času vidím, že to byl člověk nešťastný, který vinou své povahy zkusil ve škole dost nepřijemností a hrubostí. Zato s respektem jsme hledivali na vážnou a někdy ironicky se usmívající tvář dr. A. Hendrycha, který nás učil latině a s nímž nebylo radno žertovat. Také jsem chodil na jeho nepovinné hodiny ruštiny, velmi solidně vedené. Už jsem se zmínil o franštináři profesoru Kokešovi. Jako češtinář nás vedl po celé vyšší gymnasium profesor R. Pozlovský, na kterého mám rovněž dobré vzpomínky. Všichni jsme milovali mladého tělocvikáře Pešku, který nás učil v oktávě. A v téže třídě se stal našim matematikem jiný mladý profesor, Vladimír Rudolf. Byl náročný, ale přitom korektní a velmi taktičtí v chování k nám, takže si získal všechny žáky, i tzv. „elementy“ třídy a dovedl nás všechny připravit velmi dobře k maturitě.

Ale i my studenti jsme se vychovávali sami navzájem denním stykem ve třídě a zvláště v přátelských skupinkách i mimo školu. Dovedli jsme být spolu veselí, bezstarostní a šťastní, ale dovedli jsme si také navzájem svěřovat své důvěrnosti, své starosti a trápení. Naše řady řídily, jak jsme postupovali z třídy do třídy a v oktávě nás maturovalo přesně dvacet. A když se letos, po 43 letech, scházíme u příležitosti jubilea našeho gymnasia, je nás ještě méně. Dojati vzpomínáme na ty, kteří nás předešli do říše stínů: na Jaroslava Pausa, který zemřel před lety v Hranicích, na Bohumila Šimečka, který dovedl hýřit vtipem a už dávno odpočívá na hřbitově v Uherském Hradišti, na Vojtu Šoboru, vlastence, který by za války nacisty vězněn v koncentračním táboře a popraven. Nesejde se už nikdy v plném počtu hranická oktáva z roku 1928, ale v nás, kteří tu dosud jsme, žije její obraz v mysli. Život plyne rychle a bouřlivě jako hučící jarní vody Bečvy a my sklonění nad jeho proudem posíláme v duchu svůj poždrav mladosti.

DIVADLA V BŘEZNU

Podle dramaturgického plánu předplatitelského divadelního cyklu JKP měla být v měsíci únoru uvedena divadelní hra brň Mrštíků POHÁDKA MÁJE v nastudování Těšínského divadla. Na měsíc březen jsme planovali některé z předsta-

vení ostravského divadla. Ovšem — plánovali jsme v srpnu a realizujeme nyní a nevychází nám všechno podle původních představ. Místo ostravského divadla jsme pozvali na březen Divadelní studio Josefa Skřivana z Brna, neboť představení které mají nastudováno, tematicky lépe zapadá do našeho cyklu. Tento divadelní soubor nevšedních kvalit, který je nositelem medaile IV. světového festivalu v Monte Carlu, sehraje u nás 5. března t. r. dvě jednoaktové hry — A. P. Čechovova BANKOVNÍ JUBILEUM a N. A. Někrasova PETROHRADSKÉHO LICHVÁŘE pod názvem VEČER RUSKÝCH AKTOVEK. Oba ruští klasikové jsou našemu publiku dostatečně známi, zvláště Čechov se svými aktovkami zdomácněl na našich jevištích a jeho díla získala u našich diváků značnou oblibu pro svůj charakteristický a nepřekonatelný humor.

Bohužel na POHÁDKU MÁJE z Českého Těšína jsme čekali příliš dlouho (v únoru ji divadlo ještě stále studovalo). V tomto měsíci bychom ji konečně pro naše diváky mohli zajistit, ale samo divadlo nám doporučilo změnu, neboť Pohádka máje se nepodařila. Na návrh divadla jsme přistoupili, i když neradi, neboť jde již o druhou změnu v celém divadelním cyklu, ale nemůžeme si přece dovolit předložit našim divákům hru umělecky slabou. Místo Pohádky máje uvedeme 31. března t. r. rovněž v nastudování Těšínského divadla dramatickou trilogii SMUTEK SLUŠÍ ELEKTŘE.

SMUTEK SLUŠÍ ELEKTŘE, tragédie vynikajícího amerického dramatika Eugena O'Nilla, vznikla v letech 1929—1931 a zaujímá v jeho tvorbě centrální postavení.

Eugenu O'Nillovi šlo v této trilogii o zpracování moderní látky, která by byla nazřena perspektivou velké řecké tragédie — tedy o moderní transkripci Elektry či Medeji. Právě v době, kdy Amerika byla rozvrácena hospodářským krachem (1929), začíná O'Nill pracovat na této hře. A to je důležitý fakt. Hospodářský krach, který celý americký život rozvrátil, měl přece také kořeny ve světové válce, která dala i americkému hospodářskému životu poválečnému nezdravý směr. Krach na burze, kterým začíná proces hospodářské a výrobní deprese, ožebračující milióny lidí, vyvolal v O'Nillovi naléhavě představu války a poválečného života. A tak zvolil nikoliv téma Medeji, která mu původně také tanula na mysli, ale téma Elektry, poněvadž mu umožnilo formovat dobu poválečnou.

I když přeložil děj do doby po válce Severu proti Jihu, šlo mu zřejmě o dobu po prvé světové válce, na kterou se dívá perspektivou mohutné antické trilogie Oresteia, jejíž osudovou tragiku přetváří v tragiku nepotlačitelných lidských pudů a vášní. Autor dílo několikrát přepracoval, takže stále mocněji dostávalo jeho drama základní charakter patologické tragédie lásky. Teprve v r. 1931 zadává hru Theater Guild. Podle jeho zápisků cítil O'Nill uspokojení zvláště nad tím, že se mu ve SMUTKU SLUŠÍCÍMU ELEKTŘE podařilo nově ztělesnit myšlenku osudu, aniž při tom musel použít nadpřirozených sil.

Pomocí studie Františka Götze a dramatické tvorby Eugena O'Nilla jsme se v krátkosti pokusili přiblížit našim divákům význam a velikost díla, které jsme pro ně vybrali a připravili. Doufáme, že s provedením obou uvedených představení budou naši diváci spokojeni a pochopí i nutnost a prospěšnost změn v dramaturgickém plánu celého divadelního cyklu.

VÝSTAVA KNIHA V DĚJINÁCH KSČ

Významným činem v řadě akcí, které se v letošním roce připravují k 50. výročí založení Komunistické strany Československa, je v Hranicích výstava Kniha v dějinách KSČ. Pořádá ji Městská knihovna v Hranicích a Vlastivědný ústav Přerov — Muzeum Moravské brány v Hranicích od 1. do 15. března 1971 v go-tickém sále hranické radnice.

Návštěvníci zhlédnou významná literární díla, která se nemalou měrou podílela na formování i budování KSČ. Připomenou si však zde nejen práce dobře

V lednu 1971 vystupoval s tanečním orchestrem JKP populární zpěvák Standa Procházka v celovečerním pořadu nazvaném „Zadáno pro písničku a humor“. Jeden z těchto programů se konal v Hranicích, další tři v blízkém okolí a dá se říci, že byly velmi úspěšné. Taneční orchestr JKP, řízený J. Jiříčkem, obstál ve spolupráci s profesionálním umělcem velmi dobře a St. Procházka byl tak nadšen, že přislíbil další vystoupení s tímto orchestrem na měsíc duben. Na snímcích J. Černého záběry z vystoupení v Hranicích. Vlevo St. Procházka, vpravo nahoře B. Ludmila — zpěvák a trumpetista, vpravo dole J. Jiříček — baskytarista a vedoucí orchestru, a J. Kovařík — kytarista a zpěvák.

známých autorů, ale seznámí se i s pozapomenutými spisovateli a jejich pracemi. Vystavené knihy jsou vybrány z fondů Městské knihovny a z muzejních sbírek.

Výstava bude v mnohém směru prospěšná především mladým lidem, ale na-
leznou v ní poučení i ostatní občané města. MJ

ČINNOST JEDNOTNÉHO KLUBU PRACUJÍCÍCH

Jednotný klub pracujících v Hranicích vyvíjel v uplynulém roce obsáhlou činnost, zaměřenou na všech pracovních úsecích k významným výročím, zejména k 25. výročí osvobození naší vlasti Sovětskou armádou, k 100. výročí narození V. I. Lenina, k 100. výročí vzniku odborů aj. Cílem činnosti bylo šířit prostřednictvím programů a vzdělávacích akcí ideu socialistického vlastenectví a proletářského internacionálního a navazovat spolupráci na poli kultury se socialistickými zeměmi.

V oblasti výchovy uměním vykazují dobrou návštěvu divadla: 16 představení zhlédlo přes pět tisíc návštěvníků, také v nynější sezóně je předplatitelský cyklus téměř vyprodán. Značný ohlas mezi mládeží měl nový cyklus divadelních představení pro děti, pořádaný ve spolupráci s hranickými základními devítiletými školami. Celkem osmi představení se zúčastnilo 2250 malých diváků. Loutkové divadlo Rolníčka hrálo v roce 1970 jen sedmkrát pro 370 dětí, v druhé polovině roku se soubor zabýval další úpravou jeviště a zhotovováním nových loutek. Cyklus abonementních koncertů, pořádaný Klubem přátel hudby, umožnil hranické veřejnosti seznámit se s vynikajícími interprety vážné hudby, sólisty i komorními soubory. Tyto pořady by si zasluhovaly většího zájmu a vyšší návštěvy. Vystoupení souborů populární hudby se známými zpěváky byla navštěvována především mládeží. Celkem dvacet koncertů vážné i populární hudby vyslechlo přes dva tisíce návštěvníků. Mimořádnou pozornost věnoval jednotný klub pracujících výstavní činnosti. V cyklu „Poznejte díla hranických výtvarníků“ se uskutečnily výstavy malíře Josefa Tomka a akad. malíře Oty Holase, značný zájem vyvolala výstava o životě a díle V. I. Lenina, pořádaná ve spolupráci s Městským domem pionýrů a mládeže a výstava hranické výtvarné fotografie. Dohromady navštívilo čtyři výstavy 4240 osob.

Na úseku společenského života klub pořádá taneční zábavy, soutěže, módní přehlídky a jiné akce. Úspěch prvního ročníku soutěže dechových hudeb „O zlatou trumpetu“ umožní už v letošním roce uspořádat ji v rozšířené podobě. Určité problémy působí pořádání tanečních večerů pro mládež, ale i na tomto úseku se vedení klubu snaží činnost zdokonalit.

Politickovýchovná činnost zahrnuje přednášky a besedy, kursy pro mládež i dospělé. V přednáškové činnosti byl úspěšný cyklus besed o SSSR v Měsíci československo-sovětského přátelství, který byl hojně navštíven studující mládeží. Kursy byly zaměřeny na výuku společenského tance a chování, na předhubení výchovu, na vyučování cizím jazykům a šití, značný zájem byl rovněž o jógu. Ve 47 kursech se vzdělávalo 1216 účastníků.

V oblasti zájmové činnosti vykazují pravidelnou práci hudební soubory. Dechový orchestr za řízení dirigenta Rudolfa Klivara patří mezi nejlepší u nás. Jeho vystoupení pro akce ve městě a pro n. p. Sigma zahrnují na dva tisíce hodin. Taneční orchestr za vedení Jar. Jiříčka vystupoval 107krát za účasti více než 23 tisíc posluchačů. Také další dva orchestry Fr. Juráše a E. Vágnera slyšelo téměř deset tisíc návštěvníků. Tyto orchestry působí nejen přímo v Hranicích, ale i v blízkém okolí, někdy hrají i mimo okres a šíří dobré jméno nejen jednotného klubu pracujících, ale i celého města. Pěvecký soubor JURIK za řízení sbormistra Josefa Šlímáčka si udržuje stále velmi dobrou úroveň, potřebuje však doplnění mladými hlasy. Vystupoval často na celoměstských oslavách a v láz-

ních Teplicích nad Bečvou. Jeho 14 vystoupení sledovalo 1800 posluchačů. Ze zájmových kroužků vykazuje úspěšnou činnost zejména kroužek výtvarné fotografie, jehož členové vystavovali nejen v Hranicích, ale i na dalších výstavách u nás i v cizině.

Celkem 143 akcí, pořádaných Jednotným klubem pracujících v minulém roce, vykazuje účast 25,912 návštěvníků.

Mimo to zajišťuje jednotný klub vydávání „Zpravodaje města Hranic a lázní Teplic nad Bečvou.“ LN

ROZVOJ PRŮMYSLU V OBCÍCH MORAVSKÉ BRÁNY

Pod tímto názvem vydal okresní výbor Odborového svazu pracovníků školství a vědy v Přerově obsáhlou práci Aleny Mikešové o průmyslové výrobě na Hranicku a Lipnicku. Publikace přináší v úvodních partiích údaje o vzniku, geologickém složení, přírodních podmínkách a nerostném bohatství Moravské brány. Podstatnou část práce vyplňují podrobné a vyčerpávající údaje o vzniku, rozvoji, nynějším rozsahu a výrobní náplni jednotlivých průmyslových podniků, závodů místního hospodářství a komunálních služeb a perspektivy jejich rozvoje. Publikace je obohacením regionální literatury a vhodnou pomůckou pro školy. LN

Z DĚJIN ODBORŮ NA PŘEROVSKU

Okresní odborová rada vydala k loňskému stému výročí založení odborového hnutí u nás sborník pod názvem „Z dějin odborů v okrese Přerov“. Nejde zatím o soustavnou historii odborového hnutí v našem kraji, ale o první shromáždění příspěvků, jež k tomuto tématu přinášejí poznatky z regionální historie. V první části jsou studie místních historiků: dr. G. Vožda podává přehled vývoje průmyslu a růstu dělnické třídy v Přerově, Ludvík Novotný poprvé zpracovává historii rozsáhlé stávkové dělnictva na stavbě trati u Hranic v roce 1937, Fr. Gajdica se zabývá mzdovými boji v přerovských lučebních závodech, J. Přidal informuje o vztahu přerovských odborů k tělovýchově aj. Druhý díl sborníku obsahuje vzpomínky pamětníků na vznik a zápasy odborového hnutí na Přerovsku, v třetí části jsou otištěny dokumenty z archivních fondů o mzdových a stávkových bojích na Přerovsku a Hranicku. Vydání sborníku, jež bylo umožněno finanční podporou závodních výborů ROH podniků v okrese, je nejen trvalou připomínkou stého výročí vzniku odborového hnutí, ale i příspěvkem k poznání historie dělnického hnutí.

Z ATELIÉRU AKAD. MALÍŘE LAD. VLODKA

Akad. malíř a grafik Ladislav Vlodek se v minulém roce zúčastnil svými grafickými pracemi mezinárodní výstavy ex libris v Budapešti. Mezinárodní porota vybrala a vystavila několik jeho dřevorytů na námět „Vinařství“, na nichž Lad. Vlodek zobrazil několik mytologických scén, umístěných částečně i do naší krajiny v lázních Teplicích nad Beč. Vedle dřevorytů použil i techniky autotypie, linorytu a suché jehly. O jeho ex libris projevilo zájem několik sběratelů drobné grafiky v NDR, Švédsku, Belgii, Nizozemsku aj.

V současné době probíhá v Praze v „galerii u Rečických“ ve Vodičkově ulici umělecká výstava pod názvem „Ateliéry“. Umělecká komise Svazu českých výtvarných umělců pro tuto výstavu, na níž jsou zastoupeni naši přední malíři

a grafici, vybrala také větší práci akad. malíře Lad. Vlodek pod názvem „Čtení o van Goghovi“, provedenou technikou linorytu. Lad. Vlodek se rovněž zúčastnil celostátní soutěže na umělecké dílo k 50. výročí založení KSČ, kterou vypsal Český fond výtvarných umění. Práce akad. malíře Lad. Vlodek pro tuto soutěž byly odměněny peněžitou cenou. Také v letošním roce Lad. Vlodek uskutečňuje několik významných uměleckých záměrů.
LN

Ex libris „Hodokvas“ z cyklu „Vinařství“.

BLAHOPŘEJEME JUBILANTŮM

V měsíci březnu se dožívá svých významných jubilejí řada našich spoluobčanů. Přejeme jim hodně životní pohody, veselé myslí a hlavně zdraví do dalších let.

1. března 1896	GERYKOVÁ Marie, Gottwaldovo náměstí 85/12	75 let
	1891 KOBOSILOVÁ Anna, Kollárova 861/4	80 let
6. března 1880	KOTÝZOVÁ Terezie, Gottwaldovo náměstí 18/74	91 let
9. března 1896	TREFIL Josef, Komenského ul. 280	75 let
13. března 1891	MLČOCHOVÁ Marie, Tovačovského ul. 1002/20	80 let
19. března 1896	RIPPLOVÁ Josefa, Komenského ul. 261/7	75 let
24. března 1896	HNÁTKOVÁ Ludmila, Fierlingerova ul. 1203	75 let
	1896 SKLÁDALOVÁ Marie, Mostní ul. 428/1	75 let
25. března 1896	MÁLEK František, Komenského ul. 286	75 let
27. března 1896	MEIER Josef, Jaselská ul. 1128	75 let
28. března 1891	PETR VÁCLAV, Jiřího z Poděbrad 1275/4	80 let

Z ČINNOSTI ODDÍLU ODBIJENÉ TJ SIGMA HRANICE

Píšeme březem, ale pro hranické odbíjenkáře je již sezóna v plném proudu. Základem byla zimní příprava v tělocvičně, několik přátelských zápasů, nyní přichází na řadu i turnaje, které nejlépe prověří současnou výkonnost družstev přihlášených do soutěží. Nejčilejší jsou muži, kteří chtějí dokázat, že jejich postup do oblastního přeboru nebyl náhodný. První možnost mají již v sobotu 6. března, kdy uspořádají tradiční turnaj „Moravská brána“. Tento turnaj bývá kvalitně obsazen a slibuje hodnotný sport. I letos se turnaje zúčastní přední druholigové celky, které budou chtít získat putovní pohár. Věříme, že hraničtí odbíjenkáři budou svým soupeřům vyrovnaným soupeřem. Začátek turnaje je v 8.00 hod. a bude probíhat po celou sobotu v hranické tělocvičně. Ženy TJ Sigma Hranice uspořádají koncem března „Zimní turnaj žen“, který navazuje na „Moravskou bránu“. Vše bližší se dovíte z plakátů.
-np-

NEJLEPŠÍ MORAVŠTÍ BRIDŽISTÉ V DUBNU 1971 NAVŠTÍVÍ HRANICE

Kroužek bridže při JKP v Hranicích se má čile k světu. Kurs bridže, o kterém jsme zde před časem psali, probíhá každé úterý velmi úspěšně a frekventanti nyní vnikají v praxi do tajů sportovního bridže.

Nemalým úspěchem kroužku je také skutečnost, že mu pražským ústředím byla svěřena organizace jarní části II. ligy sportovního bridže, což se prakticky rovná mistrovství družstev Moravy pro rok 1971. Hranickým hráčům a příznivcům sportovního bridže se tak dostává příležitost zhlédnout u startu nejlepší hráče sportovního bridže, mezi nimi šest členů širšího reprezentačního mužstva.

Tato vrcholná soutěž proběhne v místnostech Jednotného klubu pracujících v Hranicích ve dnech 23., 24. a 25. dubna t. r. O dalších podrobnostech této soutěže se zmíníme ještě v příštím čísle Zpravodaje.
WH

POŘADY KLUBU DUCHODCŮ V BŘEZNU 1971

Začátek všech pořadů v 15 hodin.

Středa 3. 3.:	Kulturní památky, STAVEBNÍ SLOHY. Hovoří prof. gymnasia J. Holešovský a promítne barevné diapositivy. Klubovna, Náspsy.
Středa 10. 3.:	Beseda k 61. výročí MDŽ. Účinkují děti I. mateřské školy, Žákyně a žáci I. ZDŠ. Vystoupení řídí s. učit. Janoušková, vojenský soubor AKORD — hudba, zpěv a recitace. Upomínkové předměty. Sál JKP, I. poschodí.
Středa 17. 3.:	Film. beseda: Intimní osvětlení, Osaka, Palermo. — Sál JKP TUNEL.
Středa 24. 3.:	LODĚ, MOŘE, NÁMOŘNÍCI. Hovoří kapitán Čs. paroplavby JIŘÍ BENEŠ. — Klubovna, Náspsy.

- Čtvrtek 25. 3.: II. část přednášky: Lodě, moře, námořníci v podání kapitána Jiřího Beneše s bohatou obrazovou dokumentací. — Klubovna, Náspy.
- Neděle 28. 3.: Zájezd do divadla v Olomouci. L. Janáček: LIŠKA BYSTROUŠKA. — Přihlášky v Klubu, Náspy. Odjezd ve 13 hod. od hotelu Brno.
- Středa 31. 3.: Filmová beseda: HEJ RUP (Voskovec a Werich). Sál JKP, TUNEL.

Datum dalšího divadla bude oznámeno dodatečně.

KULTURNÍ PROGRAMY V BŘEZNU

- 1.—14. 3. Výstava KSČ a literatura.
gotický sál
MěstNV
- Pátek 5. 3. V. divadelní hra v předplatném
sál JKP **VEČER RUSKÝCH AKTOVK**
19.30 hod. A. P. Čechov: BANKOVNÍ JUBILEUM, N. A. Někrasov: PETROHRADSKÝ LICHVÁŘ v provedení Divadelního studia J. Skřivana — Brno.
- Sobota 6. 3. **VEČÍREK ČESKÉHO SVAZU ŽEN**
sál JKP u příležitosti MDŽ
18.00 hod.
- Úterý 9. 3. ZV ROH n. p. Sigma a JKP Hranice
sokolovna **POTLACH S KAMARÁDY TÁBOROVÝCH OHŇŮ**
15.00 hod. Koncert populární pražské skupiny u příležitosti oslav MDŽ n. p. Sigma
- Středa 10. 3. V. koncert Kruhu přátel hudby v předplatném
sál LŠU **KOMORNÍ ORCHESTR** Státní konservatoře v Kroměříži
19.30 hod.
- Čtvrtek 11. 3. Městský dům dětí a mládeže ve spolupráci s JKP Hranice
sál JKP **SOUTĚŽ DRUŽSTEV — CO VÍŠ O ČSSR**
14.00 hod. Tematicky zaměřená k 50. výročí vzniku KSČ
- Úterý 16. 3. Koncert pro školní mládež
sál JKP **ČESKÁ OPERNÍ TVORBA**
15.00 hod. Účinkují: Frant. Helenský — operní pěvec ND
Josef Sulista — sólista DOS Olomouc
Fr. Preisler — dirigent DOS Olomouc
- Čtvrtek 18. 3. Jevištní adaptace televizního seriálu
sál JKP **SOUBDÍ S PAMĚTÍ**
19.30 hod. Účinkují: dr. Jan Pixa, Jan Pixa ml., Jaroslav Štercl, Hana Vítová, Milan Bláha a další. Čtyři soutěžící města Hranic.
- Středa 24. 3. Koncert populární ostravské skupiny
sál JKP **FLAMINGO**
19.30 hod. Zpívají Marika Rottrová a Petr Němec

- Úterý 23. 3. Beseda pro mládež i širokou veřejnost
klubovna JKP **BOJOVÁ CESTA ZA SVOBODOU**
19.30 hod. Hovoří pplk. František Klvaňa o společné bojové cestě s armádním generálem a prezidentem s. Ludvíkem Svobodou, která započala překročením polských hranic v r. 1939 VI. divadelní hra v předplatném
- Středa 31. 3. Eugen O'Neill: **SMUTEK SLUŠÍ ELEKTŘE**
sál JKP Dramatická trilogie amerického autora v nastudování
19.30 hod. Těšínského divadla

PROGRAMY KIN V BŘEZNU

KINO SVĚT

1. **Odhalení**, SSSR, mládež ano
- 2.—4. **Oskar**, Francie, mládež ano
- 5.—11. **Pane, vy jste vdova**, ČSSR mládež ne
- 12.—15. **Zločin a trest, I.**, SSSR, mládež ne
- 16.—18. **Zločin a trest, II.**, SSSR, mládež ne
- 19.—22. **Záhadný Hektor**, NSR, mládež ne
- 23.—25. **Tygr sedmi moří**, Francie, mládež ano
- 26.—29. **Konec psychologa**, Maďarsko, mládež ano
- 30.—31. **Černí andělé**, Bulharsko, mládež ano

KINO OKO

1. **Doktor Sommer**, NDR, mládež ano
- 2.—4. **Síl černé země**, Polsko, mládež ano
- 5.—11. **Život ve dvou**, NSR, mládež od 18 let
- 12.—15. **V pasti**, Jugoslávie, mládež ne
- 16.—18. **Člověk obojživelník**, SSSR, mládež ano
- 19.—22. **Benjamin**, Francie, mládež ne
- 23.—25. **Diamanty**, Francie, mládež ne
- 26.—29. **Valerie a týden divů**, ČSR, mládež ne
- 30.—31. **Zázračná kočka**, USA, mládež ano

PROGRAMY PRO DĚTI

6. **Bílý princ**, Rumunsko
13. **Dědeček, Kylián a já**, ČSR
20. **Benjamin**, Francie, mládež ne
27. **Pyšná princezna**, ČSR, mládež ano

ČESKOSLOVENSKÉ
STÁTNÍ LÁZNĚ

TEPLICE n. Bečvou

lázně se staletou tradicí

s vynikajícími výsledky v léčbě chorob srdce a cév.

Informace o léčebných pobytech a ambulantní lázeňské
léčbě poskytne

Přijímací kancelář
ČS. STÁTNÍCH LÁZŇÍ V TEPLICÍCH N. BEČVOU,
tel. Hranice 2821-23.

Ochotnickým souborům,

pořadatelům společenských akcí a ostatním
organizacím poskytuje Jednotný klub pracujících
v Hranicích zapůjčení

- DIVADELNÍCH PARUK,
- VOUSŮ,
- KNIRŮ –

za velmi levné půjčovné.

**HRANICKÁ
CEMENTÁRNA
A VÁPENICE**

národní podnik v Hranicích

přijme

za výhodných finančních podmínek do svého
provozu v základním závodě
CEMENTÁRNA HRANICE
a pobočném závodě
VÝROBNA OSINKOCEMENTOVÝCH TRUB
V HRANICÍCH

- VĚTŠÍ POČET PRACOVNÍKŮ – MUŽŮ
- k zaškolení jako obsluha jednotlivých provozních
- agregátů.

Během roku 1971 možnost přidělení komfortní-
ho závodního bytu v podnikové výstavbě.

Zájemci hlase se urychleně
na personálním odboru HCV v Hranicích

(TELEFON HRANICE 2721).

Odpovědný redaktor: Eva Horáková, členové red. rady, prof. Ludvík Novotný,
Zdeňka Kosová, Oldř. Lukeš, O. Petříček, reg. č. RM 49. — Cena 1 Kčs. — Změna
pořadů uvedených v kulturním kalendáři, vyhrazena. — Kulturní kalendář města
Hranic vydává JKP Hranice. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p., Olo-
mouc, závod 11, tř. Lidových milicí 3.